

NS uudistebülletään

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1093

24.02.2024 (135)

Michael Kühnen

Teine revolutsioon I köide: Usk ja võitlus

6. osa

Nüüd lõpuks tõestati, et reaktsioon on riiklikult ebausaldusväärne - hoolimata kõigist riiklikest fraasidest: NPD, mis on endiselt kõige suurema liikmete arvuga ja üleriigiliselt kõige organiseeritum jõud riiklikus leeris end salaja vastupanurindelt. Action W oli muutunud selle jaoks liiga radikaalseks!

Kolm sündmust viisid 20 aastat pärast SRP keelustamist nn "neonatsismi" ärkamiseni:

BDNSi asutamine 1968. aastal juhtis avalikkuse tähelepanu sellele, et Saksamaal on ikka veel või juba jälle natsionaalsotsialistid.

NPD läbikukkumine 1969. aasta Bundestagi valimistel näitas rahvusliku leeri aktivistidele, et natsionalismi ja liberaalse demokraatia kombinatsioon on ebaloomulik ja süsteem ei tasu seda.

Aktion WIDERSTAND 1970/71 **tõus ja lagunemine** tõi esmakordselt kokku revolutsioonilise noorsoo, mis on parempoolne ja tunneb end vanade reaktsiooniliste, rahvuslike ühenduste poolt reedetud.

Pärast WIDERSTANDi kampaania läbikukkumist kulgesid sündmused nii, et

krooniku jaoks oli seda raske jälgida: NPD lõhenes ja selle revolutsiooniline tiib moodustas 1974. aastal kampaania NEUE RECHTE (ANR). Tekivad uued liikumised, näiteks advokaat Manfred Röderi Saksa Kodanikualgatus (DBI), mis saavutab hämmastavaid propagandistlikke edu ja tahab keiserlike kongresside korraldamisega kaitsta jätkuvalt eksisteeriva Saksa Reichi huve.

Thies Christophersen, kelle brošüür "Die Auschwitzlüge" ("Auschwitzi vale") mängis olulist rolli propagandistliku valetamise paljastamisel kuue miljoni mõrvatud juudi kohta, asutas Bürger- und Bauern-Initiative (BBI). Juba olemasolevad väiksemad rühmitused astuvad tugevamalt esile, näiteks Deutsch-Völkische Gemeinschaft (DVG), Unabhängige Freundeskreise (UF) või Kampfbund Deutscher Soldaten (KDS).

Kolmandas Reichis organiseeriti Saksa noored Hitleri Noortes. Täna võitleb korralik saksa noorsugu neljanda Reichi eest **natsionaalsotsialistide tegevusrinde (ANS)** ja **NSDAP/AO** pörandaaluse organisatsiooni ridades.

Juba 1971. aastal asutas ameerika-sakslane Gerhard Lauck USAs NSDAP/ välismaise organisatsiooni, mis võttis endale ülesandeks korraldada kogu Saksamaal pörandaalune propagandakampaania natsikeelu tühistamiseks. 1974. aastal korraldas Lauck laialdast tähelepanu pälvinud loenguturnee BRD-s. Tipphetkeks oli BBI korraldatud miiting Hamburgi Haus des Sports'is, millest võttis osa üle saja organiseeritud Põhja-Saksa natsist. Tekkis suur segadus ja "Saksamaa ajaloo vabaim riik" lõi uuesti: Gerhard Lauck, NSDAP/AO parteijuht, saadeti välja ja talle keelati riiki sisenemine.

Kuid taas oli liiga hilja:

Saksa vabadusliikumine levis nüüd nagu kulupõleng ja koos natside pörandaaluse liikumise kiiresti kasvavate rakkudega muutus olukord nüüd põhjalikult. Kui varasemad "neonatsistlikud" rühmitused (DBI, BBI, DVG, KDS jne.) olid peamiselt kõnetanud ja organiseerinud vanu võitlejaid, samal ajal kui noored organiseerusid üha enam sektantlikuks muutavas Uue Parempoolsuse rühmituses, siis äsja moodustatud Natsionaalsotsialistlik Saksa Töölise Partei võitis kohe selle riigi noored enda poole ja mõjutas neid.

Kuigi NSDAP/AO ei saa ise avalikult tegutseda, mõjutab see kogu Saksamaal noorte revolutsionäärirühmi, kes töötavad legaalselt ja võtavad omaks pörandaaluse liikumise peamise nõudmise. Alates 1974. aastast ei ole seda üleskutset vaigistatud. Tuhanded noored sakslased nõuavad valjusti ja kuuldavalt:

LIFT NS BAN! Me tahame olla tulevase NSDAP-i teenrid, mis ehitab sakslaste Reichi uuesti üles!

26. novembril 1977 tegin ma algatuse. Hamburgi Bürgermeinschaft'i kogunemisel otsustasid peamiselt Põhja-Saksamaalt pärit natsionaalsotsialistid minu ettepanekutele järgides asutada uue poliitilise partei, mis avalikult nõuaks NSDAP keelustamise tühistamist. Asutamist toetasid tol ajal põhiliselt järgmised organisatsioonid:

"Saksa Välisriigi organisatsioon", mille "Silent Aid Germany" eesmärk on rahaliselt toetada rahvuslikke meelsusvange.

"Kampfbund Freiheit für Rudolf Hess", millest hiljem kujunes välja komsomolivastane noorus, mille väidetav või tegelik tegevus Hannoveris huvitas juba tollal nii kodu- ja välismaa ajakirjandust kui ka Iisraeli salateenistust.

Rahvuslik-Revolutsiooniline Töölisrinne, mis oli tekkinud Bremenis "Uue Parempoolsuse" jäänustest ja mis nüüd selgelt tunnistab rahvussotsialismi.

Uue liikumise tuum oli aga **Freizeitverein Hansa**, mille olin 1977. aasta suvel koos mõne noore võitlejaga Hamburgis üles ehitanud. Freizeitverein Hansa oli juba Hamburgis endale nime teinud:

Mind ennast süüdistati avalikult selles, et ma avaldasin ebaseaduslikku Hamburgi SA lahingulehte "Der STURM". Freizeitverein Hansa, mida kommunistid nimetasid järjekindlalt "Hansa jõuguks" ja mis oli riigikaitseorganite arvates vaid kohaliku SA varjunimi, oli vastutav NSDAP/AO haakristiga plakatite massilise kleepimise ja värvipritside üleujutuse eest.

Õöl vastu 1. septembrit 1977 arreteeriti mind koos kahe teise seltsimehega vabaajaklubist nendel põhjustel (paragrahvi 86 rikkumine - natsionaalsotsialistlik propaganda). Pressikaja oli tohutu.

Ajaleht BILD kirjutas: "*Haakristide jõuk maskeeris end vabaajaklubiks*" ja "*Haakristide mustajad tabatud!*".

Politsei teatas, et pärast kuudepikkust uurimist, millest mõned olid väga keerulised, on "neonatside spioon" Hamburgis lõppenud. Kuid asjad kujunesid hoopis teisiti. Hansa vabaajaklubi jõudis taas kord pealkirjadesse, kui me läksime mõne seltsimehega Soltausse ja pidasime Itaalia vahi alt äsja vabanenud SS-ohvitseri Kappleri maja ees auvahtkonna. Pildid sellest aukodanikust läksid ümber maailma. Koos selle vabaajaklubi Hansa seltsimeestega asutasin 1977. aasta detsembris Natsionaalsotsialistide tegevusrinde (ANS). Lisaks nõudmistele "Lõpetage tuumaelektrijaamade ehitamine" ja "Võitleme kommunismi vastu" sõnastasin tol ajal uue partei peamise programmipunkti: **LÖPETAGE NS KEELATUS.**

Tsitaat ANS Combat programmist

Natsionaalsotsialistide tegevusrinde liikmed ei ole natsionaalsotsialistid tavapärasel mõttes. Sellegipoolest nõuame me natsikeelu tühistamist järgmistel põhjustel:

Keeld on ebaefektiivne: alates 1971. aastast tegutseb liiduvabariigis ebaseaduslik NSDAP, ilma et riigikaitseorganid suudaksid seda takistada.

Keeld on ebaõiglane: NSDAP keeld on vastuolus liberaalse demokraatia alustega. Kommunistide, maoistide ja anarhistide vaba poliitilist tegevust silmas pidades on NS-keelu jätkamine arusaamatu.

Keeld on jätkuv okupatsiooniseadus: enam kui kolmkümmend aastat pärast Saksamaa kaotust kiusatakse Saksamaal inimesi nende poliitiliste vaadete tõttu taga. Seda tehakse nende seaduste alusel, mida liitlasvägede võitjad meile 1945. aastal peale surusid. Natsikeelu tühistamine, mis on muutunud mõttetuks, oleks märk Lääne-Saksamaa taasvõidetud suveräänsusest. Selle jätkamine oleks tõendiks vastupidisest.

Keeld takistab praeguste probleemide lahendamist: Mõne aasta jooksul likvideeris natsionaalsotsialism massilise tööpuuduse, taastas sotsiaalse rahu, suurendas avalikku heaolu, ühendas kõik sakslased ja saavutas Suur-Saksamaa maailmakuulsuse. Täna on vaja teisi lahendusi, sest ajalugu ei kordu! Natsikeelu jätkumine annab aga saksavastastele jõududele võimaluse suruda maha igasugune Saksamaa taaselustamise liikumine NSDAP jätkuna.

Välismaalasele on see nimede ja terminite segadus raskesti mõistetav ning pidevad uued alused on vaid märk ebaõnnestunud sektantlusest. Ja üks asi tuleb siinkohal üsna selgelt välja öelda:

Rahvusliku opositsiooni ajalugu alates 1945. aastast on pideva kaotuse ajalugu. Kakskümmend aastat ja uus põlvkond olid vajalikud, et ületada SRP keelu tagajärjed. Kakskümmend aastat, mille jooksul vaevalt keegi julges kuulutada rahvusotsialismi, revolutsiooni paremalt poolt.

Riigikaitseteenistus loetleb rohkem kui 100 riiklikku rühma ja väikegruppi.

Meie jaoks on olukord palju lihtsam:

Rahvuslikus laagris eristame me ainult reaktsioonilisi ja revolutsionääre. Reaktsionäärid meid ei huvita. Nende lootusetus ja edu puudumine on liiga ilmne. Rev-

olutsionääride seas aga kehtestas end 1977/78. aasta jooksul rahvussotsialismi liikumine, nagu seda tegi NSDAP/AO põrandaaluses tegevuses. Ja samal põhjusel:

Sest noored on meie taga! Kindlasti on veel liiga vara kirjutada ENSV ajalugu, kuid hoolimata ebakindlast tulevikust kindlustavad kolm sündmust selle koha meie aja poliitilises ajaloos:

ANS on olnud esimene ja ainus erakond BRDs, kes on toetanud NSDAP keelustamise tühistamist (ANSi võitlusprogramm).

ANS oli esimene sõjajärgse perioodi poliitiline liikumine, mis nõudis Adolf Hitleri mälestamist ja Adolf Hitleri mälestustahvli loomist. (Kutse liikumise keskkogunemisele 6. juunil 1978).

SNE oli esimene riiklik organisatsioon pärast sõda, mis ei alistunud demokraatide omavolile ja mitte ainult ei kuulutanud vastupanu, vaid ka pakkus seda (saalilahing politseiga 22. juulil 1978 Lentfördenis/Schleswig-Holsteinis).

Riiklik eksperdirühm ei ole eesmärk omaette. Muuhulgas peaks see aitama laiendada õiguslikku reguleerimisala, näitama natsikeelu jätkamise mõttetust ja värbama uusi, eriti noori toetajaid Saksa vabadusliikumisele. Ainult niikaua, kuni me suudame täita neid kolme ülesannet, on sellisel poliitilisel tööl mõtet. Ainult meie liikumise lühike ajalugu näitab minu strateegia õigsust. Minu tahe oli, et täiesti lahus vanadest ühendustest, peaksime alustama nullist ja toetuma peaaegu eranditult noortele. Liikumise ülesehitamisel tuleb arvesse võtta järgmist:

Distsipliin:

Kui ma asutasin Hansa Vabaajaliidu, oli algusest peale selge, et ma olen juht ja mul on piiramatu käsk ja autoriteet. Vastloodud organisatsioonis on esialgu vaid vähesed valmis sellist juhtimisõigust tunnustama. Seetõttu on mõistlik mitte veenda alguses kõiki neid, kellel on õige maailmavaade, ühinema, vaid ainult neid, kes alluvad tingimusteta uuele juhtkonnale. Kui seda reeglit ei järgita, kannab liikumine juba lagunemise seemneid. Viimase kahekümne aasta jooksul oli peaaegu kõigi rahvuslike rühmituste viga, et nad nägid end koondusliikumisenä, et nad tahtsid ühendada rahvuslikku leeri. Me oleme sellest väärarusaamast loobunud. Me ei kogu kõiki rahvussotsialiste, vaid ainult neid, kes on valmis kuuletuma.

Ülimuslikkuse nõue:

On saanud halb tava, et igapäev, kes on just seitse meest enda ümber koondanud, usub, et ta peaks oma klubi ise kokku panema. Reeglina dikteerib seda plaani vaid tema enda ambitsioon, kuid oma võimalikele tulevastele toetajatele, keda ta nüüd

usinalt värbab 99-st muust sarnaselt tekkinud rahvuslikust ühendusest, joonistab ta kõnekalt välja pildi lõhestavatest ideoloogilistest erinevustest. Kui klubi on end konsolideerinud, kutsub ta üles rahvusleeri ühendamisele. Ma ei ole seda mängu algusest peale mänginud. Nagu ma juba mainisin, näeme end selle liikumise teenäitajatena, mis ainuüksi kehastab Saksamaad. Seetõttu olen põhimõtteliselt selgeks teinud, et ükski rahvussotsialismi võitleja ei saa samaaegselt liituda mujal. Meie oleme Saksa vabadusliikumise sees otsustav jõud, meil on õige strateegia ja vaieldamatu juhtpositsioon. Need, kellele see ei meeldi, peavad minema sinna, kus nad saavad arutleda ja hääletada.

Teised organisatsioonid on kas meie vastased - nende hulka kuuluvad eelkõige demokraatiat tunnustavad rahvuskonservatiivsed rühmitused - või on nad head seltsimehed, kellega me harrastame aeg-ajalt ühtset tegutsemist. Meil ei ole aga suurt huvi kellegi vastu, kes ei täida nagu meiegi Führeri tahet ja seega kuulub niikuinii meie hulka. Me ei kogu rühmi, vaid üksikuid seltsimehed, ja me ei võta lihtsalt kedagi, kes leiab, et on "moes" olla "neonatsist". Samuti on parem pooled liikmed uuesti välja visata, kui lasta kahtlusi tekkida kursuse suhtes. Mina alustasin vaid kolme seltsimehega ja see õnnestus. Meiesuguste liikumiste puhul ei loe praegu mitte mass, vaid kvaliteet. Ka vaenlaselt tuleb osata õppida: praegu on meil vaja distsiplineeritud, ühtset ja raudkindlat kaadriliikumist, peaaegu et "leninistlikku" organisatsiooni revolutsionääridest, kes tahavad kuuletuda, et olla võimelised võitma.

Loo segadust:

Veel väikese liikumise kõige tähtsam ülesanne on vältida selle muutumist sektiks. Ülimuslikkuse nõue, sisemiselt vastutust kandev juhtkond, peab olema ühendatud tahte ja võimega viia meie maailmavaade inimesteni. Kui see ei õnnestu, tekib seksti, mis annab väljastpoolt tulijatele vaid naeruväärse pildi:

Mõned fanaatilised hullumeelsed, kes usuvad, et neil on tõde, kuid keegi ei usu neid ega ole neist isegi huvitatud. Rahvuslaager on aastakümneid püüdnud edutult vältida kultuse välimust:

Te korraldate kogunemisi - ja kohtute seal ainult veendunud toetajatega, kellele seletate juba mitmendat korda, miks teil on õigus. Jagate lendlehti, mida keegi ei loe, ja müüte ajalehti, mis kedagi ei huvita. Sel moel väsitavad riiklikud juhid oma poolehoidjate aktiivsust, kuni nad tüdinevad ja kas astuvad tagasi või ühinevad meiega.

Me jagame harva lendlehti, meil ei ole infostende, kuid meie kogunemised ja aktsioonid tekitavad ülemaailmset elevust ja meie olemasolu teeb riigi julgeolekule muret. 1977. aasta põhiseaduse kaitse raport nimetab "neonatsismi" esimest korda

"ohuks avalikule korrale". Meie poliitilise edu saladus on massimeedia kasutamine. Nagu tiibeti palveratas, kurdab rahvuslik opositsioon, et - ainuüksi rahalistel põhjustel - ei suuda ta läbi murda vaikumismüüri. Meie süsteemis on massimeedial kaks ülesannet - luua "demokraatlikku teadvust", mida süsteem nõuab oma rotatsiooni sünagoogidelt, ja pakkuda huvitavat lugu, mida publik nõuab. Sellises olukorras on ANS-il või teistel rahvussotsialismi võitlusorganisatsioonidel vaja vaid tabu puudutada ja ajakirjanikud haistavad hea pealkirja. Kuid Saksamaal on tänavatel kümneid tabusid:

Juudi probleem, gaasitamispettus, sõjasüüdi vale, Adolf Hitleri ajalooline suurus, ebaseaduslik NSDAP.

Ja vahendid on samuti lihtsad: kolmkümmend meest jalakate ja pruunide särkidega, Adolf Hitleri mälestustahvel või lihtne ja aus ülestunnistus: "**Ma ei ole demokraat**".

See süsteem on nii ebastabiilne, selle valitsejad nii ebakindlad, et nad reageerivad sellistele väljakutsetele, mis on põhimõtteliselt väga lihtsad, nagu oleksid nad istunud naelalaual. Ajakirjandus ulgub, kohtu- ja politseiaparaat pannakse liikuma ja suured pealkirjad rebivad väikese liikumise välja selle poliitilisest tähtsusetusest. Ühe hoobiga teavad miljonid inimesed, et me oleme olemas. Nad sosistavad üksteisele:

"Nad on tagasi." ja ka *"Tegelikult ei läinud meil Adolf Hitleri ajal sugugi halvasti."*

Siis mõistab süsteem, et on teinud vea, ja annab korralduse: **vaikus**.

Sellises olukorras on poliitilise juhi kunst hoida ajakirjanduse sensatsioonihimu ärkvel, et tulla välja millegi uuega. Aga kui kõik ei aita ja vaikumismüür tundub olevat murdmatu, siis aitab välismaa ajakirjandus või astud sionistide varvastele pisut peale.

Noored juhid:

Nii oluline kui on ehitada liikumine üles juhi põhimõtte järgi, on vaja vältida ka juhi kultust. Ma ei ole kunagi pidanud oluliseks isiklike järgijate kasvatamist. Minu ülesanne oli pigem innustada noori inimesi rahvussotsialismi jaoks. On oluline, et juhtimine ja vastutus lasub juhil, kuid sama vajalik on algusest peale koolitada võimekaid noori juhte ja määrata asetäitja, kes on ainus, kes on kõigest kursis. Meie ridades on tohtu juhtide väljasuremine. Meie poliitiline töö ei ole ohutu ja see saab olla edukas ainult siis, kui poliitiline juht on oma seltsimeestele hea eeskuju. Iga üksik võitleja võtab riske, kuid juht võib olla

kindel, et teda ahistab riigi julgeolek, ta peab olema valmis panema oma kodu ja töö ohtu, ta ohverdab oma vara ja vaba aega, tema on ka see, kelle peale vaadatakse, kui ta läheb vangi ja see on peaaegu vältimatu meie vabariigis, kus igäühel on õigus **"vabalt väljendada oma arvamust kirjalikult, pildis ja helis"**.

Kõik see peab olema teada neile, kes tahavad liikumist teenida kui ambitsioonikad, ja noored juhid peavad olema selles vaimus koolitatud, et luua koos liikumisega terase instrument, mis ühel päeval sekkub eduväljavaatega ja kujundab meie rahva tulevikku.

